

Oscar de Muriel: Vražedné struny

Anotace:

Strhující směsice krimi, historického románu a hororu — skvělá kniha pro fanoušky Sherlocka Holmese a Jonathana Creeka

Edinburgh, rok 1888. Ve svém domě je nalezen zavražděný houslista. Služebná mrtvého virtuosa přísahá, že v noci slyšela hrát tři hudebníky, ale v zamčené zkušebně je jediné tělo a neexistuje cesta dovnitř ani ven.

Způsob provedení vraždy nápadně připomíná Jacka Rozparovače, a tak londýnská Metropolitní policie ve strachu z celonárodní paniky vyšle detektiva Iana Freye, aby případ vyšetřoval jménem falešného oddělení zabývajícího se okultismem. Jenomže Freyův nový šéf, inspektor „devítiprsták“ McGray, skutečně v tyhle nadpřirozené nesmysly věří. McGraye dovedla k pověrčivosti jeho tragická minulost, ale nakonec i Frey uznává, že tento případ stojí mimo rozumné uvažování.

A když jednou někdo přijde o rozum, kdo ví, o co přijde příště...

- pro milovníky historických románů, krimi a hororu

- odehrává se to ve viktoriánském Edinburghu – více o lokacích zde:

<https://thebooktrail.wordpress.com/2015/03/12/the-strings-murder-edinburgh-1888-oscar-de-muriel/>

- motivy, kterých se dá chytit: tajemství, šílenství, hudba, uctívání d'ábla, záhadné postavy, prokleté housle, jasnovidnost, mýty a legendy, pověry a historiky

- doba, kdy se nové vědecké myšlenky průmyslové revoluce střetávají se spiritualismem a pověrami

- hlavní postavy:

detektiv Ian Frey – chytrý, ale snobský Londýňan z vyšší třídy, miluje své elegantní obleky a doutníky

„devítiprsták“ inspektor McGray – zanedbaný, výstřední Skot s tragickou minulostí, která ho dovedla k posedlosti okultismem

- obálka: viz obrázek v příloze

O autorovi:

Oscar de Muriel (nar. 1983) je chemik, překladatel a houslista. Vyrostl v Mexico City, odkud se během studií přestěhoval do Velké Británie. Po několika návštěvách Edinburghu mu město učarovalo natolik, že se rozhodl do něj umístit děj svého debutového románu. *Vražedné struny* (2015) jsou prvním dílem plánované trilogie.

Autorův web:

<http://www.oscardemuriel.com/>

Autorův Facebook:

<https://www.facebook.com/oscar.demuriel>

Autorův Twitter:

<https://twitter.com/oscardemuriel>

Rozhovor s autorem:

<http://www.crimefictionlover.com/2015/02/interview-oscar-de-muriel/>

Ukázka:

Londýn toho listopadového rána páchl zvětralým alkoholem z hospod a spáleným petrolejem z lamp. Nakrčil jsem nad těmi pachy nos a spěšně krácel směrem ke Scotland Yardu, přičemž jsem se vyhýbal polozmrzlým koňským koblihám, jimiž byly ulice poseté.

Zápach a lejna nebyly to jediné, co mi strašilo v hlavě. Při snídani jsem dostal naléhavý vzkaz od svého asistenta Wiggina, který prosil, abych se dostavil na ústředí. James Monro, "nový komisař", mě prý usilovně hledá. Okamžitě jsem věděl, že moje kariéra u londýnské policie je u konce.

Monroea jsem z dřívějška moc neznal, ale těch několik případů, kdy jsem s ním musel spolupracovat, stačilo, abych si na něj udělal názor: úzkoprsý, předpojatý, nábožensky založený až fanatický..., a k tomu všemu byl ten chlap z Blbinburghu, jak rád říkává Edinburghu můj otec.

Jak známo, každý rozumný Angličan (s oprávněnou výjimkou královny Viktorie) upřímně nesnáší všechno skotské; můj otec je ale extrémní případ. Když byl mladý, jakýsi nezdařený podnik v Aberdeenshiru ho stál tak příšerné peníze, že po zbytek života jakživ nevyslovil jediné jméno skotského města, městečka, vesnice či osoby, aniž by k jeho hláskám přičinil nějakého toho blba.

Mám-li být propuštěn, aspoň ušetřím starého pana Freye té hanby, že jeden z jeho dědiců přijímal rozkazy od Skota.

Policejní ústředí bylo jako obvykle jedním z nejrušnějších míst v oblasti Westminsteru. Kočáry ustavičně někoho přivázely a odvážely a do červené cihlové budovy i ven z ní proudili úředníci a strážníci. Uvnitř byla budova rovněž přečpaná, lidé pobíhali sem a tam jako šílení mravenci, a moje malá kancelář ve druhém patře nebyla výjimkou. Hromady fasciklů sahaly až ke stropu a Wiggina nejednou zavalila lavina papírů. Na nábřeží, poblíž Westminsterského mostu, se stavěly nové, větší kanceláře, a já už jsem se těšil, jak se tam přestěhuji. Když jsem vešel do kanceláře, našel jsem Wiggina sehnutého nad jeho obvyklou horou lejster.

"Dobrytro, pane," pronesl rozechvěle. Nikdy jsem úplně nepochopil, odkud se bere ta jeho plachost; byl to vzdělaný a spolehlivý mladík a mohl mít před sebou slibnou kariéru, jen kdyby posbíral trochu sebevědomí.

"Takže nový komisař se mnou chce mluvit," řekl jsem a odhodil kabát stranou.

"Ano, pane."

"Mám jít do *jeho* kanceláře, nebo do Warrenovy?"

"Ani do jedné, pane. Chce s vámi mluvit v hlavní výslechové místnosti –"

"Cože!?"

Wiggins upustil násadku s perem a kalamář. "Ko-komisař požádal o schůzku s premiérem od deseti hodin, pane," vykotal, když jsem mu pomáhal setřít černý inkoust, "ale chce s vámi mluvit mezi čtyřma očima, ještě než dorazí hlavní soudní zřízení."

"Zbavit se mě hned po ránu... Ten chlap neztratí ani jedinou zatracenou minutu," zavrčel

jsem a dlouhými kroky jsem vyšel z místnosti.

Pospíšil jsem si, a když jsem přišel do výslechové místnosti, byla ponurá jako hrob. Okna měla široká, ale jen matně ozářená napůl schovaným sluncem, takže to tam i v tuhle hodinu vypadalo, jako by bylo pozdě večer.

V místnosti byl jediný člověk: James Monro, statný padesátník s hranatým obličejem, šedým knírem a nechutnými bílými licousy. Pohodlně se rozvaloval na šéfovské židli, tak nenuceně, jako by byl komisařem už léta.

"Nejspíš vám musím gratulovat, pane," předvedl jsem působivou přetvářku.

"Nebud'te směšný, Freyi," odtušil. "Posad'te se. Musím vám povědět spoustu věcí a mám velmi málo času."

Sedl jsem si a opřel si zaklesnuté ruce o dlouhý stůl; vyčkával jsem, ale Monro dál ryl nosem do změní dokumentů před sebou. Promluvil jsem až po odmlce, kterou si žádala zdvořilost: "Promiňte, pane. Myslel jsem, že spěcháte."

Monro jen zvedl ukazováček, aby mě umlčel.

"Jak ten si to musí vychutnávat!" říkal jsem si v duchu, ale nemohl jsem dělat nic než setrvat na své židli, skřípat zuby a nesnášet jeho rozježené licousy, křivý nos a hloupá hovězí očka.

Konečně promluvil, přičemž na mě upíral nepřátelský pohled.

"Řeknu to stručně a přímo. Jak je vám známo, váš přítel Sir Charles nedávno... rezignoval. Když to tu teď řídím já, hodlám uskutečnit podstatné změny, počínaje propuštěním nadpočetných složek, které tu zůstávaly pouze kvůli Warrenově sentimentální povaze."

"Takhle to tedy končí," pomyslel jsem si a sundal jsem ruce ze stolu, abych je mohl pod stolem zatnout v pěst.

"Není žádným tajemstvím, že vaše místo je přeplácené a že se vám obtížně spolupracuje s některými kolegy. Nedávno jsem se například doslechl, že jste nazval Berryho, toho fotografa,... jak jen to bylo? *Smrdutým kusem žluklého skopového?*"

Jak jsem toho chlapa mohl nazvat něčím lepším? Fotografie byly nesmírně drahé a používaly se jen v mimořádných případech jako u těch vražd ve Whitechapelu, a přesto ten primitiv s rukama jako šunky zacházel s vybavením neuvěřitelně pohrdavě; neustále lámal stativy svého aparátu Gandolfi a čočky i desky měl věčně zamaštěné od slaniny, která tvořila nedílnou součást jeho obědů. Přestal jsem se ovládat, když mi podal snímky místa zločinu potřísněné seschlými kousky polorozžvýkané klobásy.

Odkáslal jsem si. "Jsem si vědom toho, že mou reakci mohli někteří považovat za... prudkou; nicméně nikdy jsem se nechoval špatně k žádnému jinému –"

Monro na mě vrhl tak vražedný pohled, že jsem si raději nechal další poznámky pro sebe.

"Stručně řečeno," řekl, "nemohu vás ponechat ve službě."

Přesně jak předvídal Sir Charles...

Později jsem se dozvěděl, že Monro postupně vyměnil všechny vysoce postavené úředníky, kteří byli věrní Siru Charlesi Warrenovi. Pomocí svých "podstatných změn" se Monro jednoduše hodlal obklopit spojenci a zajistit si autoritu. Celé to byla ubohá politická hra; hra, která bohužel poslala mou kariéru do žumpy.

"Rozumím vám dokonale," prohlásil jsem bez zachvění v hlase.

"Pokud k tomu nemáte nic dalšího, musím vás požádat, abyste odešel. Každou chvíli

očekávám příjezd lorda Cecila a nechci, aby vás tu našel. Ví Bůh, že pro něj mám zlé zprávy."

Vstal jsem a nedokázal jsem se udržet. "Týká se to toho zavražděného hudebníka ve Skotsku?"

Téměř jsem viděl, jak Monroeovi mizí krev z tváří. "Co jste to – jak jste –?" A pak barva jeho kůže přešla z přízračně bledé v zuřivě rudou. "Snažíte se mě vydírat, vy ubohý skrčku?"

str. 74-76

Povzdechl jsem si a nedokázal jsem si odpustit pohrdavou poznámku. "Co se vám vlastně stalo?"

McGray zvedl hlavu a tázavě sraštil obočí. "Jako proč...?"

"Jako protože bydlíte v jedné z nejdražších částí města, zjevně máte takovou tu výhružnou řeznickou povahu, díky které se člověk u policie může dostat hodně vysoko, a – nerad to přiznávám – děláte dojem, že nejste úplně hloupý..."

McGray mi věnoval neústupný, pronikavý pohled. "A...?"

"A přitom se oblékáte jako dvorní šašek královny Marie Skotské, máte na svědomí vznik toho nejměšnějšího vyšetřovacího oddělení, jaké kdy existovalo, a evidentně rád trávíte čas v nejspinavějších chlívkách na povrchu zemském – bez urážky."

To poslední jsem adresoval hostinské, která zrovna vytírala hned vedle mě. Odpověděla mi jen neurčitým "Coó?"

Devítiprsták se zasmál, pak popadl půllitr a dlouze a zhluboka se napil. Jak držel sklenici, jeho chybějící prst byl až příliš nápadný.

"Naší královně Mary se neposmívejte. Její duch pořád ještě obchází Skotskem... a nekoulejte tak očima, sotva promluví, jinak vám zlámu ruku jako lékořicovou tyčinku! Povězte mi, kolik jste toho o mém oddělení slyšel?"

Byl jsem v pokušení zeptat se, jak přišel o prst, ale radši jsem si to nechal na později. "O vašem oddělení vím teprve krátce. Přidělili mě k němu předevčírem."

"Hlavně mluvit slušně a mlžit, jako všichni dobrý jižani," opáčil. "Víte, co hledáme?"

Přikývl jsem. "Moji nadřízení tomu říkali *zjevení*."

"A co si o... *zjeveních* myslíte?"

S obtížemi jsem spolkl suché sousto slaného pirohu "bridie" a cítil jsem, jak mi putuje hrdlem jako zašmodrchaný provaz. "Přece nechcete, abych vám to řekl na rovinu."

"Jasně, myslíte si, že jsem cvok. Už jsem vám říkal, že je mi to jedno. Lidi si ze mě v jednom kuse utahují, jak jste právě viděl. Třeba aspoň použijete nějaký to pěkný slovo, který neznám."

Povzdechl jsem si. "Podívejte, ani se mi nechce namáhat se s podrobnou odpovědí. Z přízraků a duchů jsem byl nadšený jako malý kluk, když jsme o Vánocích poslouchali u krbu strašidelné historky, ale většina z nás z toho naštěstí vyroste."

Zachichotal se. "Jo jo, další takovej, co skuhrá *Mc Grayi, ničíte si kariéru!* nebo něco podobného; už jsem to všecko slyšel. A dám za to krk, že vaši všemocný šéfové vám řekli, že vám při vašem honu na Jacka Rozparovače budu jenom na obtíž."

To odporne jméno mě zasáhlo jako kámen. *On to věděl!*

Zvedl jsem hlavu tak rychle, že jsem si div nevykloubil krk. "*Jak u všech všudy –? Vy jste přece neměl –*"

"To víte, já nečtu jenom duchařský povídačky. Ví, že vás poslali, protože si myslejí, že

váš milovník drštěk inspiroval nějakýho Skota, aby –"

"*Psssst!* Tohle je tak choulostivá záležitost, že o ní ví jenom hrstka lidí v téhle zemi, a vy to troubíte do světa v tomhle špinavém doupěti!"

McGray se nahlas zachechtal a já jsem cítil, jak se ve mně vzmáhá vztek. "Kdybysme my Skoti někdy potřebovali návod na zkaženost, tak vaše nóbl Anglie je to poslední místo, kde bysme ho hledali, to mi věřte!"

"Myslete si, co chcete," řekl jsem, "je to případ, který přišel v tu nejhorší chvíli. Takže ode mě prostě *nečekejte*, že budu skákat radostí, když se rozhodnete jít pronásledovat bludičky."

McGray se zazubil. "Aha, pán si četl o těch případech, co na nich budeme pracovat! Jo, ty světýlka prozkoumáme."

"Metanové plamínky, které produkuje hmota v rozkladu, mě ani trochu nezajímají. Byl bych daleko radši, kdybyste už dojedl tu svou břečku, abychom se mohli pustit do práce, kterou máme před sebou."

Odstrčil jsem talíř. Měl jsem sice hlad, ale další sousto bych nespokl ani náhodou.

"Vy si ten piroh nedojíte?"

"Rozhodně ne. Je to kulinářská obdoba kopnutí do rozkroku."